

TESKE DE SCHEPPER

Nacht Kinder

ZELFPORTRET

CORRUPTIE

trots onderdeel van
de selfiegeneratie
aanvoerder van het team
maar stiekem hoopt ze soms
dat we de wedstrijd verliezen
zodat ze geen valspelers
meer hoeft te zien

NACHTBALLET

je sleutelbeen
de sleutel
voor een avond die
besluiteloos
blijft variëren
tussen sluimerstand
en speelkwartier
de stemming hier
is alles wat ons maakt
en deze nacht
hij eindigt nooit
ik kan niet in
de verte kijken
ben al lang
bezwegen
onder ademnood
en vingertoppen
zoute huid
zachte zinnen

ingefluisterd
overtuigend
tot ik denk
dat ik in staat ben
ook van mij te houden
laat me
het van je leren
blijf je bestuderen
tot het ochtendlicht
mij oneerbiedig
van de droom berooft

ZICHTBAARHEID

We hadden vroeger een camera thuis. Zo eentje die uit het tijdperk komt waarin compact camera's nog een kilo wogen en niet in je broekzak pasten. Die camera was er zo lang als ik me kan herinneren. Ik zag mijn moeder alles vastleggen. Verjaardagen, uitjes naar een pretpark, knusse momenten waarop het hele gezin bij elkaar op de bank zat. Ik weet niet of ik haar drang om momenten vast te leggen overnam, maar ik weet wel dat ik van jongs af aan heel graag voor de camera wilde staan. Dat was nog ver voordat er vloggers waren, of ik überhaupt wist dat internet bestond. Soms maakte ik filmpjes met mijn broer en zussen, maar het liefst had ik de volledige regie over wat er ging gebeuren. Dan verzon ik een toneelstukje en voerde ik het op voor de lens, zittend op mijn bed. Vervolgens keek ik het terug, besloot ik wat er beter kon en deed ik het opnieuw. Ik was acht jaar.

Als ik een oude harde schijf met foto's en filmpjes uit mijn kindertijd bekijk, kom ik vooral beelden van mijn eigen hoofd tegen. Ik filmde mijn klasgenoten ook wel, en maakte foto's van iedereen als ik op een feestje was, maar het overgrote deel be-

staat uit zelfportretten en video's waarin ik tegen de camera praat, alsof daar een publiek achter zit. Duizend versies van mezelf, met dezelfde ogen die de lens in kijken. Soms onzeker, soms met een onverklaarbare overtuiging. Ik heb tot op de dag van vandaag nog niet kunnen uitvogelen waar deze behoefte vandaan is gekomen. Is dat dan een zelf-obsessie? Is het narcisme? Wilde ik mezelf vastleggen voor het geval dat ik de toenmalige versie van mezelf zou vergeten? Of had het te maken met mijn intense verlangen om beroemd te worden en waande ik me een popster zonder dat iemand me kende?

Laatst was ik door mijn oude schriften aan het rommelen en behalve een heleboel puberale dagboekbladzijdes en tekeningen, vond ik ook fictieve agenda's. Soms fantaseerde ik over hoe ik een wereldster was en deelde ik mijn eigen dagprogramma in, inclusief etentjes met de knapste acteurs en interviews met de bladen die ik zelf altijd las. Ik leverde mijn eigen scripts aan van series waar ik voor was gecast en dacht in mijn hoofd het complete gesprek uit dat ik zou hebben met Johnny Depp als ik hem zou ontmoeten op de set van onze nieuwe film samen. Ik wist al wat ik zou bestellen als ik ging lunchen met Joe Jonas en wat ik Zac Efron voor zijn verjaardag ging geven.

Ik ben mijn hele jeugd lang gefascineerd geweest door beroemdheid. Of zich dat nou uitte in dat ik de handtekening van Jody Bernal uit mijn hoofd leerde toen ik zes jaar was (hij was mijn eerste liefde) of dat ik talloze filmpjes en geluidsopnames maakte waarin ik speelde dat ik in een talkshow te gast was. Het

was iets ongrijpbaars voor mij, iets wat ik eindeloos romantiseerde en vastbesloten voor mezelf als einddoel had bedacht. Misschien wilde ik simpelweg gezien worden. Maar los van het playbacken in de woonkamer als Top of the Pops op tv was, deelde ik mijn dromen en fantasieën met niemand.

Ik kwam ook oude gedichten en songteksten tegen. Ze waren neerslachtig. Zo neerslachtig, dat ik me afvroeg waar ik in godsnaam de inspiratie voor die teksten vandaan haalde. Ik had een stabiele jeugd, ik had vrienden in die tijd en natuurlijk zat mijn onzekerheid er al vroeg in, maar ik weet zeker dat ik niet depressief of levensmoe was. Toch las ik veel zinnen die me zorgen zouden baren als ik mijn eigen moeder was geweest. Bladzijdes vol liedjes over mensen die me bedrogen hadden, gedichten over hoe ik niet meer wilde leven. Voelde ik me echt zo donker? Of speelde ik donker? Ik liet mijn teksten aan niemand anders lezen, dus voor wie was ik dan aan het acteren? Soms vraag ik me af of ik niet gewoon op zoek was naar een identiteit, omdat ik die van mezelf op het moment niet zo interessant vond. Blijkbaar was dat toen al een ontdekkingsreis voor mij.

IDENTITEIT

de spiegel zegt m'n naam
de spiegel kijkt me aan
maar als ik zachtjes vraag
of ik besta
kan ik niets verstaan

